

Jag minns...

...doften av nymalt kaffe i köket hos faster Agnes på Örbacken. Ja, det är egentligen min fars faster som jag tänker på. Det hände att jag fick hjälpa henne att mala kaffebönor på den väggfasta kvarnen. Kokekaffet var hett och dracks efter mycket blåsande på fat. Ibland var också faster Karin där, på besök från stora staden Göteborg.

av Lena Wallin i Alingsås

Örbacken ligger i Långareds församling. Jag har haft förmånen att växa upp i en röd liten stuga med vita knutar vid sjön Anten i Hällnäs. Min familj bestod av mamma Ingrid, pappa Gunnar, brodern Bosse och hunden Kickan.

Eftersom mina föräldrar var heltidsarbetande så tillbringade jag mycket tid hos mina farföräldrar, Einar och Leila Wallin i Stenhulan.

Hösten 1968 började jag i första klass i Långareds skola.

Skolan var inte så stor på den tiden. Vi var fem elever i ettan och fick dela klassrum med sex elever i tvåan. Totalt fanns det 50 elever på skolan.

Min årgång började precis lagom för att få lunch i den nyinrättade skolbespisningen.

Efter skoldagen gick jag ofta hem till min farfar, som tidigt blivit änkling. Han pratade mycket om gamla tider, släkt och vänner.

Farfar Einar var släktkär och försökte hålla kontakten med sina kusiner och sysslingar. I sin "bruna bok" skrev han ned ättlingarna till sin morfar, Olle Andersson i Kärra. Min far har sedan fortsatt att fylla i uppgifter om nya generationer i släktboken.

Det var farfar och hans "bruna bok" som inspirerade mig till att börja släktforskning. Jag gick först en introduktionskurs för Tor Cullberg på Vuxenskolan i Alingsås. Därefter har det blivit en fortsättningskurs osv.

Under 90-talet har jag gått arbetslös under en längre tid. Då passade det bra att disponera ledig tid med släktforskning.

Min far har också varit involverad i forskningen och till stor hjälp när jag har kört fast på ett ord eller två. Att tyda handstilen i 1700-talets kyrkoböcker är fortfarande svårt för mig - då är det bra att "jobba i team-work".

De äldsta förfäderna som finns med i farfars släktbok levde i början av 1700-talet och var arrendebönder i Sjötorp, Loo under Gräfsnäs slott. De hette precis som mina föräldrar, Gunnar och Ingrid!

Namnet Wallin kom till på 1850-

talet. Då kom min farfars farfar Olof Gustav Olofsson inflyttades från Västra Tunhem till Kvarnabo i Långareds församling. Han gifte sig med tegelslagardottern Carolina Eliasdotter Wärling från Holma i Lena.

Gustav antogs som soldat i Väene kompani år 1856 och flyttade med familjen till Gatan, soldatstom nr 312 i Vagnshed, Långared. Han valde då att som soldat kalla sig Gustav Wallin.

Jag har givetvis funderat över varifrån han fick uppslaget till namnet. Kan det vara så att han hade höga tankar om sin konfirmationspastor N. Wallin i Västra Tunhem?

Att leta efter sina anor på mikrokort och film är helt klart roligare än data-spel. När jag har kurser i släktforskning brukar jag säga att släktforskning är som en deckare bakåt i tiden.

Forskningen kan givetvis också leda framåt till nutiden. Jag har en lång tid sökt efter min mors halvsyskon i Amerika, och nu har jag äntligen fått kontakt med dem.

Nu i dagarna fick jag dessutom ett brev från en nyfunnen halvkusin i Texas - underbart! Vilken känsla att få ett femsidigt förväntansfullt brev! Hon heter Kristin och är full av frågor om sina anor i Sverige.

Jag fick till att börja med hjälp av min mors sysling Claudia Rucker i Californien att söka efter släkten "over there". Tyvärr hände det inte så mycket, utan jag beslutade att själv försöka

Fortsättning på sidan 11

Från sidan 6

leta reda på dem.

Till att börja med lusläste jag "ärvda brev" som min morfar Johan Henriksson skrivit från sitt hem i South Bend, Indiana, till sina systrar Anna Henriksson och Eva Mattsson i Horred. Där fann jag ut namnen på barnen och deras respektive....

Genom South Bend Genealogic Society fick jag kontakt med en släktforskare i morfars hemstad South Bend.

Jag fick bland annat kopior av de lokala tidningarnas dödsrunor, ett foto på Johans gravsten och ett utdrag ur vigsellängderna. Tack vare det kunde jag se hur barnen stavade sina efternamn och göra en sökning i telefonkatalogen på CD-ROM, för att kunna spåra Johans tre barn i Amerika.

Jag har skrivit till många Henriks-son innan jag kom rätt. Flera personer har svarat och beklagat faktum att vi inte är släkt, det hade kunnat ge

dem lite information om sin bakgrund. Ja, en del har sänt uppgifter som jag har hjälpt till att kontrollera i kyrkoarkiven.

Det verkar finnas en uppsjö av svenskättlingar i Amerika som inte vet något om sina anor och svenska ursprung.....

Det händer att jag får nyfikna frågor om min forskning.

Ibland har jag fått frågan om jag har hittat något som jag skäms för?

Då brukar jag ställa en motfråga. Varför skulle jag skämmas för mina förfäder?

För det första så kan jag inte göra om dem och för de andra så hade jag inte funnits utan dem!

Visst har jag hittat en hel del kuriosa i kyrk- och domböckerna.

På min mors sida har jag en lanthandlare i 1850-talets Istorp som dömdes till böter flera gånger för att han fifflat med vågskålar och vikter. Men det är väl inget för mig att skämmas för....

Inget nytt under solen brukar man

säga. Redan de gamla grekerna ägnade sig åt sådant fiffel.

Därför inrättades det, t ex i Pompeji, speciella kontrollanter för detta ändamål. Ja, det var kanske en lång utveckling, troligen en "yrkesskada" från min tid som reseledare och guide i Italien.

Härom året var jag i Borås på en anställningsintervju. Jag fick inget jobb men väl en Wärlingkontakt.

Det visade sig att intervjuarens fru hade släktforskat en del och hade anor från en tegelslagarmästare Mattias Wärling i Långared. Genom henne fick jag sedan kontakt med fler Wärlingättlingar. Vi söker nu flera "Wärlingar"!

Ja, det var lite om mig, mina minnen, forskning och funderingar. Har du några frågor - eller svar - så är du välkommen att ringa mig! Jag har telefon 0322-141 91.